

HÍREK / INFORMÁCIÓK / ÉRDEKESSEGEK

VISSZAHANG

ÓZDI MAGAZIN I. ÉVFOLYAM 8. SZÁM 2017. DECEMBER

NAPTÁRRAL

NAPTÁRRAL

#KÖZÖSSÉG 12. OLDAL

TÖBB MINT EZREN

SOHA NEM LÁTOTT LÉTSZÁMÚ PIROS SAPKÁS KISDIÁK VETTE BIRTOKBA VÁROSUNK UTCÁIT AZ ÓZDI VÁROSI TELEVÍZIÓ MIKULÁSFUTÁSÁN. MÍG AZ ISKOLÁKAT MOZGÓSÍTÓ PROGRAM CÉLJA AZ VOLT, HOGY MINÉL TÖBBEN MOZOGJANAK EGYSZERRE, AZ ÓZDI TEKNŐC FUTÓ CLUB NÉHÁNY NAPPA KÉSŐBBI MEGMOZDULÁSA MÁR A JÓTÉKONYSÁGRA IRÁNYÍTOTTA RÁ A FIGYELMET.

#VÁROS

3. OLDAL

ADVENTI FORGATAG

A KÖZELGŐ KARÁCSONYRA
HANGOLNAK AZ ÜNNEPI PROGRAMOK

#KULTÚRA

4. OLDAL

70 ÉVES NÉPTÁNC

A VASGYÁR DOLGOZÓIBÓL 1947 ŐSZÉN
ALAKULT MEG A KOHÁSZ
NÉPTÁNCEGYÜTTES

#EGYHÁZ

9. OLDAL

BÖJTE CSABA ÓZDON

„MERJÜK FELVÁLLALNI ÉS
KIMUTATNI ÖRÖMÜNKET
A HÉTKÖZNAPOKON IS”

TÉRERŐ VITA SUSÁN

Rossz, vagy kevésbé rossz szolgáltatás a mobiltelefonok piacán. Ózd peremkörzetében nem a készülékek mobilak, hanem az előfizetők – hangzott el november végén az egyik televíziós csatorna „Panaszkönyv” című műsorában. Felmerül a kérdés: három mobilszolgáltató és legalább 98 százalék fölötti országos lefedettség mellett ez hogyan lehetséges mégis napjainkban? Hasonló volt a helyzet korábban Somsályon is, ahol egy átjáró-torny segítségével oldották meg a problémát.

Tartós Lajos, Ózd-Susa önkormányzati képviselője a helyi kocsmá második lépcsőfokán figyel a jelerősséget a HírTV stábjával, miközben a panaszokat sorolja: régóta nagy gondot jelent a mobilhálózatok elérése Susán. A hálózatot jelző piktogram eltűnik, majd újra felbukkan egy-két vonallal gyenge jelet mutatva. Egy másik lakos a házával szembeni, az út másik oldalán található kőre mutat: „Ide kell kijönnöm, hogy találjak térerőt” – mondja némileg keserű mosollyal.

A szlovák határ menti városrészt lakóinak komoly erőfeszítéseket kell tenni ahhoz, hogy a vezeték nélküli készülékekkel kapcsolatot tudjanak tartani a külvilággal. A megoldást jelentő átjáró állomás telepítése a legnagyobb szolgáltató kalkulációja szerint közel 20 millió Ft-ba kerülne, amelynek költségét nem vállalják, miközben a lakosok ugyanúgy fizetik a havi díjakat, mint azok, akik bármikor igénybe vehetik a szolgáltatást. A Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság (NMHH) szintén nem tudott megnyugtató választ adni a probléma orvoslására, mondván: nincs érdemben ráhatásuk a szolgáltató cégek beruházásaira. Írásos válaszukban a panaszosoknak polgári peres vagy békéltető testületi eljárást javasoltak. Utóbbi megyei elnöke szerint, az általános szerződési feltételekben foglaltak ellenére, a szolgáltatóknak

szerződésük fel kellene hívnia az ügyfél figyelmét, ha annak lakóterületén nem tud megfelelő szolgáltatást nyújtani. Úgy tűnik, ennek felelőssége mégis a fogyasztóké, vagyis ha nem néz utána a „helyi elérhetőségekről”, az már az ő baja legyen. A problémák egyénienkénti folyamatos jelzése is meggondolandó a legnagyobb szolgáltató felé.

Így viszont akár veszélyes helyzet is kialakulhat, ugyanis a mentők, a rendőrség, a tűzoltók, vagy más hatósági szervek értesítése sem könnyű feladat, sőt, a helyi idősök otthonában élők is joggal érezhetik úgy, hogy el vannak vágva a külvilágtól, kapcsolattartásuk nehézkes hozzátartozóikkal. A helyzet rendezéséig marad a vezeték nélküli telefon, vagy egy kis antennához kapcsolódó, okostelefonokkal amúgy nem kompatibilis régi jelerősítő, amelyhez kábel tartozik; vagyis ebben az esetben ismét nem beszélhetünk mobil szolgáltatásról. Miközben a határ közelsége folytán folyamatosan érkeznek a másik országban üdvözlő sms-ek, korántsem őszinte humorral gondolhatnak a susaiak – valószínűleg még egy jó darabig – távolabb élő szeretteikre az ünnepekben, nekik is címezve: „Együtt / Veled”.

Alabán Péter

MINŐSÍTHETETLENÜL

Amikor kijött a tanteremből, a diákok még pakoláztak. Egy ismeretlen alak ácsorgott a fal mellett. Rossz érzés kerítette hatalmába. Aztán szép sorban jöttek a többiek. A felettese kísérte őket. Beálltak egymás mellé, mintha csak egy osztályt alkotnának.

Arról érdeklődtek, hogy milyen órája lesz. Megszólalni sem tudott. Idegesen kotorászott a holmija között az órarendet keresve. Ekkor döbrent rá: most őt fogják minősíteni. De hát a többieknek hetekkel előtte szóltak, ki tudták választani azt az órát, ahol szívesen bemutatnák a tudásukat. Volt olyan kolléga, aki el is próbálta a bemutató tanítást, azt is kiosztotta, hogy ki mikor fog válaszolni. Neki miért nem szóltak? Főnöke szétárta a karjait, s sokat sejtetően mosolygott.

Idegesen rohant a tanári szobába, hogy legalább néhány könyvet és szemléltető eszközt be tudjon vinni. Semmit nem talált. A többiek kérdezték, hogy mi baja. Valaki pedig a sarokban titkon telefonált. Ő lehet a beépített ember. Pont ő. Akit egy kanál vízben meg tudna fojtani. S ez fordítva is így van. Mindent átnézett, de a kézikönyvek sehol. Rohant az osztályért, de már öt perce becsöngettek. A diákokat a helyettes kísérte föl a terembe, s rosszalló pillantások közepette a tudomására hozta, hogy a bizottság ezért súlyos pontokat fog levonni.

Ekkorra már minden összefolyt előtte. Egyedül a napló volt nála. Gyorsan belenézett, hogy mit vettek az előző órán. A felmérés értékelése. Most tehát új témakör következik. De vajon mi? A nebulók szokásuktól eltérően csendben ültek, megszeppentek a hét vendég látványától, akik az utolsó padokban foglaltak helyet.

A két iskolavezetőn és a titkáron kívül, középen, frissen tupírozott hajjal az elnök, akiről köztudott volt a városban, hogy melyik párttal szimpatizál. Nem kellett volna épp erről a pártról közzé tenni egy fészékbejegyzést néhány hete. De hát nem is tanár... Hogy fogja minősíteni a munkáját egy olyan ember, aki utoljára iskolás korában ült tanteremben? Mellette a Disznófejű Nagyúr, ahogy városzerte hívják. Nem tudja senki, hogy ki ültette a pozíciójába, de elmozdíthatatlan hosszú évek óta. Az ablak felőli padosorban foglalt helyet a szülői munkaközösség egyik tagja. Néhány napja volt vele konfliktusa, mert a fia húsz perc késéssel érkezett órára, s ezt szóvá merete tenni. Mellette a diákönkormányzat vezetője. Igen, az a fiú...

Nem tudta elkezdni az órát. Helyette félénken néhány kérdést tett föl. Elnézést, miért vannak heten? Másokhoz maximum négyen ültek be. És engem miért nem értesítettek? Senki nem válaszolt. Ekkor már dühös lett. Miért aláznak meg ezzel az eljárással harminc éve a pályán lévő tanárokat? A kolléganőm gyomorfokélyt kapott, annyira ideges volt. Miért nem azokat minősítik, akik a főiskoláról kikerülnek? Az oktatásban mindent fölmenő rendszerben vezetnek be, ezt miért nem?

Hihetetlen csend szállt a teremre. Tudta, hogy megbukott a vizsgán, hogy jelenteni fogják a példátlan esetet. A családjára gondolt. Hogy fogja őket támogatni, ha eltávolítják? Remegni kezdett. A sírás kerülgette. Ekkor, kimért mozdulatokkal fölállt az elnök. Őlni tudott volna a tekintetével. Nos, kollegina – kezdett bele...

Ekkor megcsörrent a vekker. Hat óra húsz volt, mint minden reggel. Húsz percig tartott, amíg egyáltalán ki tudott kászálódni az ágyból...

ÜNNEPI VÁRAKOZÁS

A közelgő karácsonyra való ráhangolódást segíti elő városunk lakói számára a négy évvel ezelőtt meghonosított szép, helyi szokás, miszerint advent idején minden vasárnap ünnepi programokkal várják a Városház térre kilátogatókat. Ennek nemcsak közösségépítő szerepe van, hiszen közelebb hozza egymáshoz az embereket, ugyanakkor jó alkalmat kínál arra is, hogy szívükben és lelkükben is töltkezve be tudják fogadni az advent üzenetét. Ez az üzenet arról szól, hogy várjuk az Úr eljövetelét, felkészülünk a közelgő ünnepre, a rohanással, munkával teli hétköznapok helyett előtérbe helyezzük a szeretetteljes emberi kapcsolatokat, az együtt töltött idő örömet. A helyi emberekben igény van a közös ünnepvárásra, s ezt mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy a négy vasárnapot felölelő rendezvénysorozat minden évben sokakat vonz. Idén is megtelt a Városháza előtti öböl, sok ózdi látogatót ki a térre. Közösen díszítették fel a mindenki karácsonyfáját, iskolások, óvodások és

sétakocsikázás, adománygyűjtés és élő betlehem tette még színesebbé a kínálatot. Akinek pedig kedve támadt hozzá, az igénybe vehette azt az ajándék buszjáratot is, amely az Ózdi Muzeális Gyűjtemény időszakos Beatles kiállítására szállította el az érdeklődőket. Az ünnepi forgatag elmaradhatatlan része volt a karácsonyi vásár, ahol kézművesek, őstermelők, vendéglátó egységek és

fogjuk meggyújtani, feldíszítjük a karácsonyfákat, szeretteink körében készülünk a szentestére és aranyba öltöztetjük a szívünket is. De gondoljunk azokra is, akik egyedül, magányosan ünnepelnek. Egy jó szó, egy mosoly, egy kedves gesztus, vagy éppen egy csöppnyi odafigyelés éppen olyan ajándék lehet a számukra, mint azoknak, akik otthon a fák alatt csomagokat bonthatnak ki. Mert erről kell, hogy szóljon az ünnepi üzenet, hogy nemcsak kapni, hanem adni is jó. Hiszen a környezetünkben élők öröme boldogsággal tölt el bennünket is. S ha mindezek mellett valaki meghallgatta Bójte Csaba atya szívmengető, gondolatébresztő szavait az Ív úti templomban, ha ellátogatót a Városi Könyvtár illatos mézeskalács kiállítására, vagy ha csak sétált egyet a decemberi hóesésben, akkor minden bizonnyal érezte, hogy megérinti őt is a közelgő karácsony szelleme és az ünnepi várákozás.

Kovács Krisztina

művészeti csoportok adtak műsort a színpadon, történelmi egyházak képviselői osztották meg ünnepi gondolataikat az egybegyűttekkel és minden egyes alkalommal meggyújtottak egy-egy gyertyát a város koszorúján is. Kiegészítő programokból sem volt hiány, mikulásfutás, régiségvásár,

helyi intézmények kollektívái árulták szebbnél szebb portékáikat. Az otthonokban és a város koszorúján már ég a Hit, a Remény és a Szeretet gyertyája, hátunk mögött van a bronz- és az ezüstvasárnap, de előttünk áll még az aranyvasárnap, ami éppen december 24-re esik. Ezen a napon az Öröm gyertyáját

KARÁCSONYI ÜDVÖZLET

„...amit a pásztor látott, azt mi is megláthatjuk, mert az angyalok minden karácsony éjjel fent lebegnek az égben, csak észre kell vennünk őket. És nem a gyertyáktól, nem a lámpáktól függ, nem a holdvilágtól, avagy a napfénytől függ, hanem az a legfontosabb, hogy olyan szemünk legyen, amely meglátja az Ur dicsőségét.”

Selma Lagerlöf

Selma Lagerlöf gondolataival kívánok Önnek és kedves Családjának szeretetben és meghittségben bővelkedő Karácsonyi Ünnepet, valamint sikeres és boldog új esztendőt a 2018-as évre!

Ózd Város Önkormányzata

Janiczak Dávid
polgármester

70 ÉVES AZ ÓZDI NÉPTÁNC

A tánc az egyik legősibb emberi kifejezési forma, s egyben az egyik legközérthetőbb művészet. A néptánc pedig a különböző népek legosztósebb, legőszintébb formája. Az emberiség kultúrájához szorosan hozzátartozik a néptánc, ami mindenki számára érthető.

Az ózdi néptánc kezdete

Az ózdi néptánc gyökerei a XIX. századra tehetőek, amelyben fontos és kiemelt szerepet kapott a vasgyár által létrehozott, Rimamurányi Salgótarjáni Vasmű Részvénytársaság Ózdi Felvigyázó- és Munkásszemélyzet Olvasó Egylete, azaz az Olvasó Egylet. Az intézmény feladatai között szerepelt a gyári munkások szellemi és kulturális tevékenységének kiszolgálása. A két világháború között a polgárosodás megindulásával az itt élők egyre nagyobb igényt mutattak a kultúrára, a helyi közösségi élet kezdett erősödni. Megalakultak az első dalárdák, színházi körök és elindult az első filmszínház is.

A 40-es évek kultúrpolitikájának eredményeképpen az ország több településén megalakultak a helyi hivatásos és amatőr néptáncgyűttesek is. Az ózdi vasgyár dolgozóinak egy fiatalokból álló csoportja 1947 kora őszién létrehozta a Kohász Néptáncgyűttest, és ezzel vette kezdetét az ózdi néptánc történelme. A csoport első nyilvános szereplése Ózdon 1948-ban volt, amely nagy sikert aratott, de mindezek mellett nehezen élte meg napjait a közösség. Kezdetben nem volt egységes fellépő ruhájuk, és a próbahelyszínek is folyamatosan változtak. Ám mindezen nehézségek

ellenére bejárták a környéket, és számos jeles ünnepségen megmutathatták tehetségüket az ügyes táncosok. A hatvanas évektől kezdve nem lehetett olyan rendezvény, ahol nem adott volna műsort a táncsoport. Számos díjat is elnyertek, így a Szocialista Kultúráért díjat, a Kiváló Együttes elismerést és Arany minősítést is szereztek.

Adorján Lajos

ózdi néptánc. Munkássága és hatása azonban messze túlmutat a városon. Adorján Lajos a híres Ózdi Kohász Néptáncgyűttes alapító tagja, művészeti vezetője és táncosa is volt egyben. Kutatta, és feldolgozta a helyi és térségi néptánc hagyományokat. Megalkotta az együttes egyik legsikeresebb táncjátékát is, a Domaházi ljóballt. Munkája nem csupán erre az egy együttesre korlátozódott az évek során, hanem a környék kisebb amatőr néptáncsoportjait is szárnyai alá vette, patronálta a térségben élő fiatal tehetségeket. Számára nem voltak távolságok, így gyakran biciklivel utazott el a környező településekre. Életművéért számos elismerésben részesült, 2004-ben Ózd Város Díszpolgára lett. Az ózdi néptáncmozgalom atyja 2013. december 16-án hosszú, de méltósággal viselt betegség után hunyt el.

Siker, siker hátán

Az 1980-as évek végére az Ózdi Kohászati Üzemek válsága nemcsak a városra, annak lakosságára, hanem minden művészeti csoportra is kihatott. Ez a válság odáig erősödött, hogy 1996-ban az együttes kénytelen volt beszüntetni tevékenységét. Balaton község felvásárolta a kellektárban lévő értékes ruhákat és eszközöket.

2000-ben azonban mint poraiból feltámadó fénix madár, néhány év kihagyás után, 3 régi táncos pár szorgalmazásával, új néven, Ózdi Néptánc Egyesületként újraalakult. 2003-ban a B.-A.-Z. Megyei Bíróság hivatalosan is bejegyezte a csoportot, melynek elnöke 2013 decemberben bekövetkezett haláláig, Adorján Lajos volt. Ezt követően Tartó Lajost választotta elnöké az egyesület tagsága. Több mint egy évtizedes működésük során hat önálló, egész estés műsoruk, és több mint száz fellépésük volt hazai színpadokon.

2009 júliusában bemutakoztak a mezőkövesdi Nemzetközi Matyó Néptánc Fesztiválon is. 2013 júniusában az Egri Szederinda Nemzetközi Néptáncfesztivál felnőtt kategóriájának fődíját nyerték el.

Felléptek már több alkalommal Szlovákiában. Törökországban 2005-ben, Németországban

2008-ban vendégszerepeltek. 2010 nyarán Franciaországban Ambert és Sarran városok nemzetközi fesztiválján képviselték városunkat, megyénket, hazánkat. 2015-ben Boszniában, 2017-ben Romániában egy Nemzetközi Folklórfesztiválon mutathatták be tehetségüket. Repertoárjukban Magyarország szinte minden tájegységének táncai megtalálhatók: gömöri, szatmári, kalocsai, mezőségi táncok, zempléni leánytánc, kalotaszegi legényes, sárközi karikázó stb. Az egyes táncok mellett természetesen a tájegységek jellegzetes viseleteit is megmutatják a színpadon. A 24 fős csoport tagjai fellépéseket vállalnak falunapokon, városi/városrészi

rendezvényeken, kistérségi találkozók, fesztiválokon. Az együttes tagjainak közreműködésével az ÓMI 2008 óta rendszeresen rendez táncházakat. A már hagyománnyá vált Adorján Néptáncalálkozót is minden évben megszervezik, amelyen Ózd és térségében működő együttesek színes produkciókkal emlékeznek meg Adorján Lajos munkásságáról.

A tánc maga a szabadság

A kiváló csoportnak, az Ózdi Kohász Néptáncgyűttesnek köszönhetően a néptáncnak igazi kultusza alakult ki a városban. Mára már több kisebb csoport is öregbíti az együttes egykori hírnevét. Az Ózdi Néptánc Egyesület mellett, a Vadszilvák, a Gyöngyvirág Táncgyűttes gyermekei vagy éppen a Szabad Szombat Táncgyűttes fiataljai is tovább viszik a jövő nemzedékének az ózdi néptánc hagyományt.

Csendes Lajos

KARÁCSONYI REGE...

A lányom karácsony visszaszámlálót töltött le a telefonjára. Boldogan mutatta, pedig akkor még a 82-es szám volt rajta. Soha nem találkoztam még a környezetemben ilyen emberrel, aki ennyire várta volna a szeretet ünnepét.

Ha hosszú téli esteken előjönnek az emlékek „karácsonyfa díszei”, látom drága emlékű nagymamámat, aki éveken át egyedül töltötte a szentestét, s csak egy fenyőgallyat díszített föl. Nekem ez a kis ágacska sokkal szebb volt a világ összes karácsonyfájánál, kalács illata lengte körül, rőzse ropogott a kályhában, ha valami bántott az életben, mindig ide szerettem volna visszamenekülni. De már nem lehet. Negyedszázada nem.

Egy kisiút is látok, aki a nyitott szobaablakon át suttozja, hogy semmi mást nem szeretne, csak egy bőrlabdát, s ha lehet, egy stoplis cipőt is, de csak műbőr volt éppen a Centrum áruházban, nem sokáig bírta a bitumenes pályán, s a csukán sem volt három csík, abban a világban földi halandó ilyesmihez nem juthatott. Ma unottan sétálok el a sportboltban a színes műanyag labdák és poli-mittudomén milyen futballcipők dömpingjét látva, ez már nem ugyanaz, meghalt a varázs.

Látom apámat, épp halászlét főz, s ugyanolyan műgonddal sikeríti a fenyőt a talpba, mint minden esztendőben, pedig már csak kettesben töltik a szentestét. Nem tudom, mire gondolnak közben. Szeretnék odaküldeni valami angyalt, mondja már el nekik, hogy szeretem őket.

Élőben sosem sikerül. Megmagyarázhatatlan mód képtelen vagyok erre. Azt gondolom, tudják.

Volt néhány év az életemben, amikor nem állítottam karácsonyfát. Az utcán kóboroltam, nem találtam a helyem. A szívem egy idegen házhoz húzott, ahonnan narancssárga fény szűrődött ki, néha kinézett egy lányfejecské az ablakon, mintha várna valakit. Aztán egy másik. Zokogtam. Vasmarokkal szorított az érzés. Nincs akkora bűn, amiért ez a büntetés.

Aztán a sors nekem is hozott ajándékot. Ma már ő díszíti a fenyőt, olykor süteményt is süt, melegséget hozott a sivár falak közé. Otthont, családot. Amikor a nászúton ültünk a tengerparton, nem mondtam, de úgy éreztem, megérkeztem. Néha akkor jön az ember életébe ilyen ajándék, amikor már legkevésbé sem számít rá.

A visszaszámlálón közben lassan elfognak a számjegyek. Újra fenyő- és bejgli illat költözik a lakásokba. Egy évtized után először nem kerül játék a fa alá. A lányok csak jöttek. Az idő némiképp begyógyította a sebeket. A gyermeki lelkek persze bonyolultabbak. Szerencsére nem sodródtunk messzire egymástól az élet tengerén. Nem tudom, hogy 24-én este eszükbe jutok-e. Reménykedem benne.

Karácsonyi rege, ha valóra válna, igazi boldogság szállna a világra...

Farkas Nándor

Még mindig elcsodálkozom egy-egy riport kapcsán, mennyire színes és tehetséges emberek élnek Ózdon, s lehet közhelyként még azt a szóviccet is megengedem magamnak, hogy Ózd a csodák csodája. S ha itt nincs is sárgaköves út, boszorkányunk mégiscsak van, mint Glinda a Jó Északi Boszorkány. Igazi mesebeli jóakaró, mosolygós szemekkel, segítőkész lélekkel és hatalmas szívvel. És ráadásul mesteri szinten süti és díszíti a mézeskalácsokat.

ÉDES-MÁZAS ÖNZETLENSÉG MÁRKI KATI MÓDRA, MERT

„MERNI KELL ÁLMODNI”

Van egy kis konyha Ózdon, egy panellakás első emeletén, ahol télen, nyáron, esőben, hóban, jó időben mindig karácsony van. Ahol nemcsak a lakást, hanem a lépcsőházat is betölti a mézeskalácsok jellegzetes illata. Egy aprócska boszorkánykonyha, ahol mézes-fahéjas-szegfűszeges léghőben készülnek Márki Kata mézes csodái. Egy teljesen mai konyhában, egy teljesen mai milióban, mégis egy mesebeli mézeskalács-házat idézve, jótündér módra.

– Nyolc éve kezdődött, amikor a most már nagylányom elsőbe indult, s beíratuk néptánra. Az adventi vásárra készültünk mi is valami aprósággal, s jött az ötlet, süssünk mézeskalácsot, amit nagyszerűen ki lehet dekorálni. Azt a hibát vétettük, hogy díszításhoz szántuk, és a könnyebb díszíthetőség érdekében üvegfestékkel kontúroztuk. Rajzoltuk a hóembert, Tekla lányommal, pöttyöztük a gombjait, de nem számítottunk rá, hogy lesz, aki meg is szeretné majd enni. Aztán szóltak, hogy eszik a mézeskalácsot! Megijedtünk, és persze azonnal rohantunk a vásárlók után, hogy nem ehető, ezek díszítárgyak!... – meséli Kati mosolyogva.

– Ez volt az első év. A következő évben már előre készültünk, mázastunk, cukorral díszítettünk, hogy ehető legyen.

Azóta nyolc év telt el, Márki Kati mézesei pedig igazi fogalomná lettek a városban. Állandó kiállítója az adventi vásároknak, iskolai rendezvények fő támogatója, de készíti ehető díszeit keresztelőkire, esküvőkre és külföldre, ha kell. Ahogyan fogalmazott, elsősorban családjára, első helyen a gyerekekre állnak, a család, s csak aztán a hobbi.

– Ezért viszont képes vagyok éjszaka is hozzáfogni sütni, vagy díszíteni, de sokszor előfordult már az is, hogy hajnalban keltem, és amíg a többiek a másik oldalukra fordultak, én gyártottam a mézeskalácsokat – sorolja a mézes néni, ahogyan többször is nevezték már gyerekek, akik vásárra, itt-ott találkoztak a portékáival. És így nála igazán értelmet kap az a csaknem elcsépelet kézműves kifejezés, hogy szívvel-lélekkel készült. Mert hát mi is bizonyítaná jobban mindennek az igazát, ha nem az önként vállalt éjszakai műszak, vagy a hajnali sütés-főzés.

– A gyártáshoz akkor fogok hozzá, ha teljes nyugalom van. Eleinte könnyebb volt, hiszen három gyermekkel tizenöt évig voltam főállású anyja. Most már dolgozó nőként sokkal kevesebb időm maradt a hobbimra. Mert sütni, díszíteni csak úgy lehet, ha egyedül vagyok a konyhában, s közben elhangzik a varázsmondat, amit szinte minden anyja hallott már: ha a gyerekek itthon vannak,

percenként az anyjukat szólítják, s ez bizony nem enged teljes figyelmet fordítani semmire.

– Amikor viszont hozzáfogok, már rutinosan megy a munka. Mára már nem kell a hozzávalókat méréskelni, tudom az arányokat, hogy melyik cukorral milyen a máz, mitől lesz puha a mézes.

S valóban, „vaj puha” mézeskaláccsal kínál a Jó Északi Boszorkány, s hiába teszi hozzá: ennek még puhulnia kell. Az aranybarna szívecskék finomak, omlósak, s ízük a legszigorúbb diétát is elfeledtetik az emberrel. Még akkor is, ha mondjuk, annyira nem kedveljük a mézeskalácsot. Mint maga Kati sem, ahogy beszélgetésünk alatt kiderült. A mézes mellé néhány album is kerül az asztalra, elmúlt évek munkáival, kiállítások emlékeivel. S néhány mézes titok, hogy mitől is lesz igazán fogyasztható ez a kalács.

– A titok nyitja a pitypang méz. Ez anyósom receptje, amit kipróbáltam, és sokkal jobb lett a tészta, mint akác-, vagy virágmézzel. És nem is lehet érezni rajta semmi kellemetlen ízt. Ugye? – kérdezi Kati, s valóban nyoma sincs a hirtelen bevilanó kesernyés íznek. – Egyáltalán nem ördögösség egyébként, ha odaadással csinálod, nem nehéz. Egyébként

nekem sem egyforma soha két tészta. Ahogyan beszélgetünk, megjelenik emlékeimben gyerekkorom nagy álma, a piros tükrös mézeskalács, régi búcsúk vágyott vásárfája. Rikító piros színével, elnagyolt

mintáival, s ehetetlen keménységével. Kati mézesei teljesen más irányt képviselnek, apró virágos tallérjai, csipkés szívei, fehér habos fenýőfái letisztult dizájnt sejtetnek. Egy olyan képzeletvilágot, ami bárhol eladható a világon.

– Elsősorban ajándéknak keresik, de van egy réteg, akinek nem kell mázaznom, ők eleve fogyasztásra kérik a mézeseimet. És persze a család, a barátok is főként ezt kapják ajándékba tőlem, de ők már ezt is várják el – nevet Kati, majd fürgén felugrik egy adag süteményes dobozért, mint kiderült, már készül a karácsonyra. Lesz mit megtölteni ennivaló szarvasokkal, hőemberekkel, karácsonyfákkal idén is.

– Az elején a netről figyeltem a különböző díszítési technikákat, de kaptam tippeket volt osztálytárstól is, akivel még Békés megyében jártunk egy iskolába. – Mert, hogy Kati a nyolcszáz lelkes Ecsegfalváról került Ózdra huszonöt évesen. – Ma már ott is ismerik a kalácsomat, igaz nagy segítség anyukám, aki megsüti nekem a kalácsot, ha hazamegyek, nekem már csak díszíteni kell. Gyerekkoromban a közeli városokban voltak kirakodóvásárok, és láttam a régi szíveket, babákat,

durva cukormázakat. Akkor még nem gondoltam, hogy egyszer majd én is ezzel fogok foglalkozni. Gyerekként az maradt meg bennem, ahogyan a nagymamám sütötte a

mézes puszit, és a nagy fehér-kék vájling tele van cukorhabbal, és csak rázta, rázta a mézes puszit. Azt nagyon szerettem...

Kati nagymamájától, anyukájától tanulta a sütés alapjait, s ezeket adja tovább saját gyerekeinek is. Ahogyan fogalmazott, mindig van otthon olyan süti, amit ők is dekorálhatnak. Azt is elárulta, az ideai iskolai adventi vásárra már Tekla lánya is kipróbálhatja magát.

– Most a decemberi mézeskalács kiállításra, vásárra készülök, az iskolába pedig a gyerekekkel együtt dolgozunk majd. Meglátjuk mit tanultak eddig. Az érdeklődésük megvan, de türelmük az már kicsit kevesebb. Bizony sokszor elkedvetleníti őket, ha kicsit folyékonnyabb a máz, elkenődik a minta. De szeretnek rajzolgatni, mintákat tervezgetni, mint én is. Nemrég kezdtem el népi motívumokat használni, ezeket először papíron rajzolom meg. Többször is, hogy a minta végül benne legyen a kezemben, s csak aztán viszem fel a kalácsra.

– s itt bevallom elveszítettem a fonalat, mert sorra jöttek a díszítési technikák, a mázba mázas és a mázra mázas dekorálás, vagy a piros szívek, amiket nem színezővel, hanem tojássárgájával festenek.

A szakember magabiztosságával magyarázta Kati, mit, hogyan kell, még akkor is, ha fél mosollyal hozzátette, minden, amit eddig megtanult ebből a szakmából, saját szorgalmának, és érdeklődésének köszönhető. Ez viszont töretlen, s bizonyítékul szolgál a több doboznyi süti kiszúró is, amik között nincs két egyforma. A törpikés formák mellett megfér a cica, a kutya, a szarvas, de van hattyú is, baba is, és előkerül a legelső házikő is, ami kicsit szabálytalanra nyomódott az évek során.

– Rengeteg pozitív visszajelzést kapok, inkább ezért csinálom, nem a pénzért. Az, hogy esküvői asztalokról köszön vissza a munkám, megfizethetetlen. Boldoggá tesz, mint a vásárokon a gyerekek mosolya, a köszönő levelek, vagy az, hogy az utcán mellőzve rám köszönnek: csókolom mézes néni! Ez többet ér mindennél! Ezt vagy szívvel csinálod, vagy sehogy.

B. Zsóka

# PALETTA		Kulturális programok
DEC. 29. 19:00	Metal Karácsony – Pokolgép koncert	Civil Ház
DEC. 30. 19:00	A miniszter félrelép – bohózat (Bánfalvy Stúdió)	Olvasó
DEC. 29. 17:00	Dóbsz Áron orgonakoncert	Bolyki Templom
DEC. 29.-30.	Galamb és kisállat kiállítás	Bolyki Tamás Általános Iskola
JAN. 14. 18:00	Mágnás Miska – operett (ÓMI Zenés Színház)	Olvasó
DEC. 17. 14:00	„Szép szó” versíró- és szavalóverseny	Városi Könyvtár
JAN. 22.	Magyar Kultúra Napja	Olvasó
JAN. 27. 15:00	Melyke dívatbemutató	Városi Könyvtár

MIZERÁK 75

ÓZDIAKRÓL KÉSZÜLT 75 FOTÓ A MŰVÉSZ SZÜLETÉSNAPIJÁN

Az első levelezőlap nagyságú, fekete-fehér képeket ő készítette rólam és szüleimről. Hátoldalán a jól ismert „kézjegy”: Fotó: Mizerák. Mert saját maga által előhívott és nagyított felvételein, portréin szinte mindig az ember állt közép-pontban. „Az embereket úgy általában nagyon szerette fotózni. Szóval a legtöbb fotóján van ember. Ritka az olyan fotó, ami csak valami tájkép, vagy csak valami tárgy. Az emberek, az emberi érzések. Sok nő, sok gyerek van a fotóin, ezeket mind nagyon szerette” – nyilatkozta róla egyik lánya, Gabriella.

Az egykori iparvárosban – mai szóhasználatlalt – európai színvonalú életművet hozott létre, gyönyörű képei az izzó vas ragyogásában dolgozó munkásokat éppúgy életszerűen ábrázolták, mint a fizikai munka nehézségét, vagy az acélgyártás egy kívülálló számára lenyűgöző világát. Az Olvasóban róla elnevezett teremben még 2012 novemberre és 2013 januárja között „Olvasópont” címmel megrendezett kiállításon figyelemmel olvashattuk saját hitvallását az 1970-es évekből: „a fotózást nem lehet lecsavart lánggal végezni, a szakmai, szellemi takarékra állítás ebben a szakmában nem létezik...”

Mizerák István (1942-1998) idén lenne 75 éves. Ebből az alkalomból a Digitális Erőműben december 8-án, ünnepélyes keretek között 75 fotóját állították ki, amely tárlat június 30-ig tekinthető meg. A megnyitón Riz Gábor országgyűlési képviselő, miniszteri biztos, Lovas Lajos, a Forum Hungaricum igazgatója, Mizerák Zsuzsanna, a fényképész másik lánya, valamint Bojtos Zoltán, a Digitális Erőmű igazgatója köszöntötte a megjelenteket. Beszédükben mindannyian Mizerák Istvánt és munkásságát méltatták, illetve elmondták, hogy az életművét ápolni nem kis feladat, hiszen rengeteg a még feldolgozásra váró nyersanyag. Utóbbi forrásértéke több tudományág számára is fontos: a képi és vizuális

ábrázolás nem csupán az illusztrálás eszköze, sokkal inkább fontos „adathordozó”, amely felvételek egész sorával képes munkafolyamatokat, társadalmi életképeket és helyzeteket, a városkép egészét egykor meghatározó építményeket, valamint településünk, Ózd „imázsát” a kollektív memóriában rögzíteni.

A kiállítóhely most aktivitásra buzdítja a helybelieket: a képeken szereplőkhöz kötődő csupán egy-egy név, vagy akár egy-egy történet a múltat szólaltathatja meg, így

vihető, illetve örökíthető tovább Mizerák István munkásságának öröksége. Aki tehát ismerőst, rokonát felfedezi a képeken, meséljen róla akár szóban, akár írásban! – szól a felhívás. Így válhat egésszé egy-egy fotóhoz köthető történet, az ipari múlt „légkörét” idéző korabeli alakok és környezetük világának átélése és megértése, a személyes kötődésből és érintettségéből adódó múltidézés értékszemlélete jelen és utókorunk számára. A Magyar Távirati Iroda (MTI) egykori fotóriporterének nem az átlag sajtófotók felszíniességével készült alkotásai egy valóban más időszak kordokumentumai, ugyanakkor egy érzékeny, művészi látásmóddal rendelkező, mindvégig ózdi lakos munkái. ... Hiszen ő megmaradt annak, ezért is kell emlékéket mind a szakmának, mind a helybelieknek ápolni.

MEGTELTEK A PADSŐROK BÖJTE CSABA ÓZDON

1989 óta hirdeti az ígét Bőjte Csaba, ferences rendi szerzetes. A közel 30 év alatt számos helyen járt és a Kárpát-medencében mindenhol ismerik a nevét.

1992-ben Dévára helyezték, pályafutása ott kezdődött el igazán. Néhány utcagyereket oltalmába fogadott és egy évtizedek óta üresen álló kaszárnyába költöztek. 1993-ban ferences szerzetesekkel együtt létrehozta a dévai Szent Ferenc Alapítványt, majd 2002-ben Magyarországon is bejegyeztetett egy másik alapítványt ugyanezen a néven. Ezek az erdélyi ferencesek által fenntartott gyermekvédelmi intézmények, iskolák, óvodák, napközi otthonok támogatására jöttek létre.

Bőjte Csaba rendszerint úton van, hogy minél több helyen hirdesse az ígét, illetve adományokat gyűjtsön idézőjeles gyermekei számára. December 10-én városunkba érkezett, hogy az aznapi szentmise főcelebránsa legyen. Az Ív úti Szent Kereszt Felmagasztalása Római Katolikus Templomban szinte moccani sem lehetett, annyian gyűltek össze, hogy meghallgathassák szavait.

A szentmisét megelőzően az arlói Szent Ferenc Kisnővérei közösség tagjai zenéltek, akik énekükkel az urat dicsérték, majd meggyújtották az adventi koszorú második gyertyáját. Ezt követően Mischinger Ferenc plébános köszöntötte a híveket és Csaba testvért.

lépni, ha hiszünk abban, hogy az isten átsegít rajta. Minden kételkedés csak a gonosz lelkektől eredhet, akik el akarnak tántorítani céljaink elérésétől.

Csaba testvér saját maga sem gondolta volna, hogy az isten segítségével ennyi gyermeknek megkönnyítheti a mindennapjait. Saját bevallása szerint, amikor beköltöztek a kaszárnyába, nehéz volt elképzelnie, hogy az ügye mellé még az állam is odaáll. De papírra vetette gondolatait, kéréseit, és sok jó ember segítségével végül sikerült szeretetthonná alakítani az elhagyott épületet. Azóta pedig már Romániában és Magyarországon is számos helyen működnek ilyen otthonok, ahol a gyermekek jobb körülmények között tanulhatnak és nőhetnek fel.

A szerzetes prédikációjában Boldogságos Szűz Máriáról beszélt, aki igazán megélte az advent ünnepét. Gábrriel arkangyaltól akkor már tudta az istenszülő, hogy gyermeket vár, méghozzá a legszentebb élőlényt, akinek a talpa valaha a földet érintette. Mégis elment messzi földön élő unokanővérehez, Erzsébethez szolgálni, aki maga is várandós volt. Ezt kell szem előtt tartanunk a mai világban is. Hogy elinduljunk ezen az úton és magunk is az életet szolgáljuk szeretettel eltelve. Bármilyen akadály is gördül elénk, azt át tudjuk

NŐI LAPOZÓ –

A NŐI LÉLEKRŐL, NEM CSAK NŐKNEK

Lassan két hónapja éljük mindennapjainkat az eljövendő ünnep árnyékában. A bolti csillogás egyre másra beköltözött a legtöbb otthonba, ha másképp nem, egy szerény fényfűzér jóvoltából biztosan. Lassan a pénztárcák, bankkártyák is kiürültek, hogy karácsonykor megteljenek az éhes pocakok, legyen ajándék a fa alatt. És az is biztos, hogy titkon, vagy nyíltan, de egyre több sóhaj száll az ég felé, hogy ez már egy kicsit túlzás (vagy éppen teljesen fölösleges), az ünnep meghitt percei helyett csak a sietség, az idegesség és a kapkodás növekszik. Valami hiányzik.

Pedig az adventi gyertyákkal melegséget lopunk a fárasztó taposómalomba, pedig a mézeskalács illatával csillapítjuk az idegek izgalmát, pedig a gyerekek túlzó álmait mindig lefaragjuk a realitás talajára. És mégis, valami hiányzik!

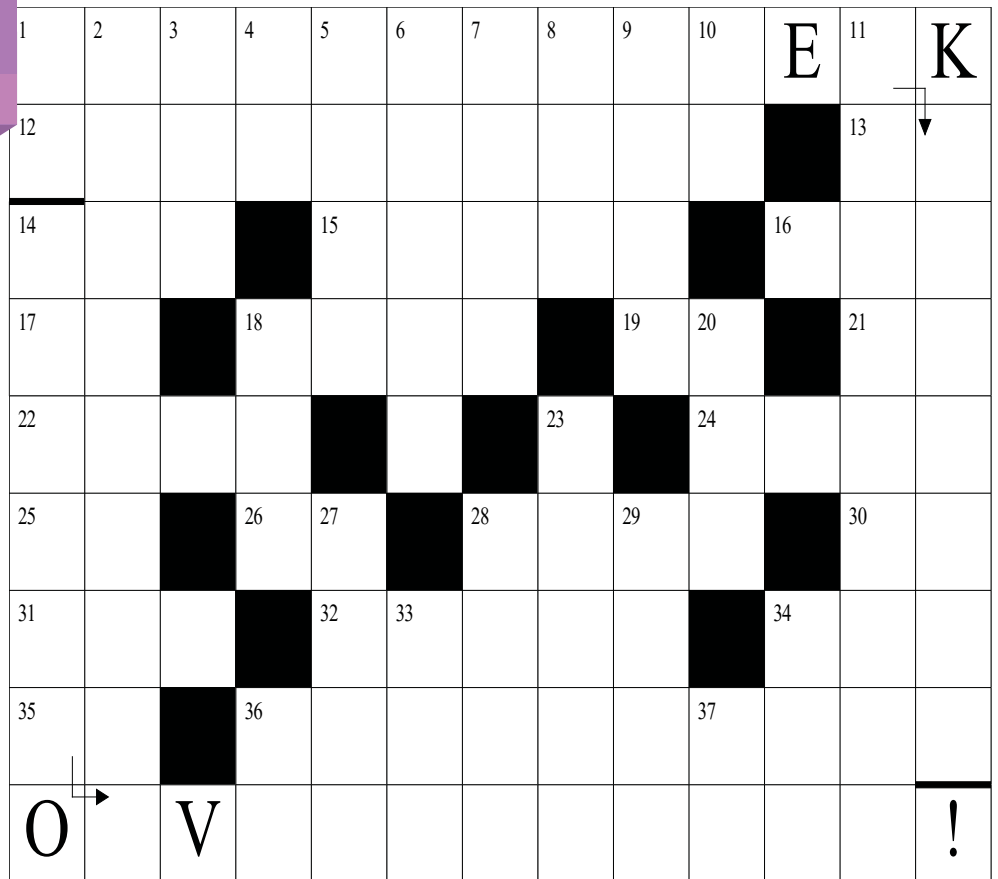
Amikor eljön szenteste, gépiesen lapátoljuk a megszokott (vagy izgalmasnak vélt új recept alapján összeütött) ünnepi vacsorát. Talán halkán a zene is szól, és persze örülünk, mert a másik is örül. S ha ajándéokra is futotta, azon is lehet csendben morfondírozni, hogy biztosan erre vágytunk-e, vagy sem. És akkor megint jöhet a felismerés, valami hiányzik!

S hogy pontosan mi, azt nehéz megfogalmazni. Talán egy kis meghitt csend, mosoly, egy cinkos kacintás, hogy nem a méregdrága sírós babának örült a gyerek igazán. S anyu sem a majd húszéveses parfümtől könnyezik. Talán a lélek öröme is hiányzik, mert nem éreztük az ajándékok beszerzése alatt, hogy adni jó, csak gépiesen kipipáltuk a listát, s léptünk tovább. S talán hiányzik az odafigyelés, mert ezt az egész háromnapos „szeretetünnepet” szeretnénk minél hamarabb és egyedül átvészelnünk, úgy, hogy nem nyafog a gyerek, a tévében jó filmek vannak és a szomszéd se hangoskodik.

Pedig a Karácsony közeleg. Lassan, mint minden évben. És nem is váratlanul, hiszen évszázadok óta mindig és mindig megérkezik. Ráadásul mindig ugyanakkor. Mi tettük azzá, amivé. Rohanássá, kötelezővé, pénznyelővé.

De ez egyben jó hír is, mert akik megváltoztathatják, azok is mi vagyunk.

B. Zsóka

VÍZSZINTES MEGHATÁROZÁSOK

1. A beüldendő első része. **12.** Információra vonatkozó döntéseket hozó. **13.** Részben előír! **14.** Jut belőle neki is. **15.** Proto-inuit népcsoport, akik Alaszka partjaitól (i. e. 1000) egészen Grönlandig (13. század) terjeszkedtek. **16.** Budapesti Közlekedési Vállalat. **17.** Kefelevonat! **18.** Véletlenül bízott döntés. **19.** Személyed. **21.** Egységár, röviden. **22.** Karóra márka. **24.** Darabos tüzelőanyag. **25.** Világirodalom Remekjei. **26.** Magyarország internetes domain neve. **28.** Kossuth- és Liszt Ferenc-díjas magyar operaénekes (szoprán), érdemes művész (Andrea). **30.** Ruténium vegyjele. **31.** Treníroz. **32.** A pápa hármaskorona. **34.** Páratlan Altona! **35.** A Szovjetunió autójának jelzése volt. **36.** Maró anyag negatív ionja.

FÜGGŐLEGES MEGHATÁROZÁSOK

1. Angol légitársaság. **2.** A jelzett helyre kanyarodik. **3.** Újság. **4.** Diplomata autók jele. **5.** Előtag: nyolc-, nyolcszoros. **6.** Olimpiai bajnok svájci szabadfogású birkózó (váltósúly 74 kg, 1924). **7.** Szokásjog. **8.** Megkülönböztető jegy. **9.** Létezés a születéstől a halálig. **10.** Lányunk férje. **11.** A befektetéshez felhasznált eszközök ára. **14.** A beüldendő második része. **18.** Perzsa uralkodó. **20.** Napszak. **23.** Zoran Dragić testvére. **27.** Taxis ügyfele. **28.** Hócsalán. **29.** Pólus. **33.** Kocsma része. **34.** ... Kok, olimpiai bajnok holland úszónő. **36.** Súlyarány, rövid. **37.** Antonov tervezte repülő jelzése.

BEKÜLDENDŐ A SZERKESZTŐSÉG CÍMÉRE (3600 ÓZD, BRASSÓI ÚT 2., E-MAIL: INFO@OZDIMEDIA.HU), vagy bedobható az épület bejáratánál elhelyezett postaládába a vízszintes 1. és a függőleges 14. sorok megfejtése. Beküldési határidő: 2018. január 12. (hétfő). A borítékra, vagy a levelezőlapra kérjük ráírni: keresztretjvény. A helyes megfejtést beküldők egyike értékes ajándékosomagot kap.

A nyeremény átvehető szerkesztőségünkben, munkanapokon 8-16 óra között.

A 7. számban megjelent rejtjvény helyes megfejtése: Közösen az ózdi felsőoktatásért!

NYERTES: SZALÓCZY ANTAL, ÓZD. GRATULÁLUNK!

IMPRESSZUM

ISSN 2559-947X / VISSZHANG ÓZDI MAGAZIN / MEGJELENIK MINDEN HÓNAP UTOLSÓ SZERDÁJÁN, 15.000 PÉLDÁNYBAN / KIADÓ ÉS SZERKESZTŐSÉG: 3600 ÓZD, BRASSÓI ÚT 2. / TEL.: 48/572-114, E-MAIL: INFO@OZDIMEDIA.HU KIADJA AZ ÓZDI KOMMUNIKÁCIÓS NONPROFIT KFT.
FELELŐS KIADÓ: A KFT. ÜGYPÉTERŐJE / FŐSZERKESZTŐ: BUKOVINSZKY ZSOLT (BUKOVINSZKY@OZDIMEDIA.HU) / DESIGN: MÁTÉ ISTVÁN

VISSZHANG
ÓZDI MAGAZIN

„A KITARTÓ MUNKÁT MINDIG SIKER KORONÁZZA”

A 21 éves Kovács Patrik nem először hallat magáról, hiszen évek óta a magyar darts versenyzők élmezőnyéhez tartozik. A következőkben megtudhatjuk tőle, hogy miként ismerkedett meg a sportággal és milyen utat kellett bejárnia ahhoz, hogy Ózdról egészen a páros Darts-világbajnokság nyolcaddöntőjéig jusson.

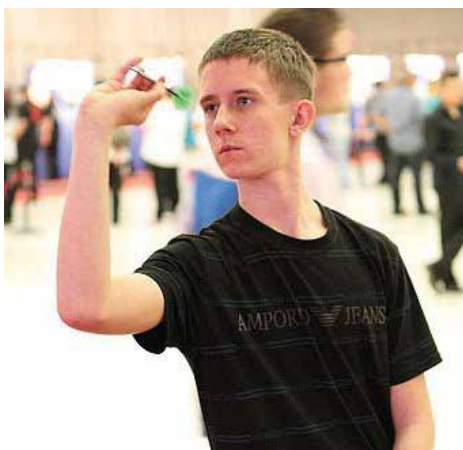
– Hogyan ismerkedtél meg a darts-szal?

– Körülbelül 8-9 évvel ezelőtt édesapámmal néztük a tv-t és épp a darts-világbajnokságot közvetítették. Ekkor eszembe jutott, hogy a konyhánkban is van egy tábla. Korábban is ismertem a játékot, de inkább édesapám és a testvéreim játszottak otthon. Ameddig nem láttam a tv-ben nem foglalkoztatott, ám akkor megtetszett és arra gondoltam, hogy érdemes lenne kipróbálni.

– Nemcsak kipróbáltad, kevesebb, mint fél év múlva már versenyztél is.

– Igen. Miután néztem miként játszanak a profik, édesapámmal elkezdtünk keresgélni a környéken, hogy hol van olyan darts klub, ahol másokkal is együtt tudunk gyakorolni. Hozzáink legközelebb a Putnoki Gömör Darts Clubnál találtunk ilyen lehetőséget. Olyan négy hónapja jártunk oda, amikor beneveztünk édesapámmal egy megyei bajnoki fordulón. Először úgy tűnt, hogy nem is

indulhatok, végül mégis megengedték és meccset is tudtam nyerni. Hatalmas élmény volt.

Milyen út vezetett a putnoki klubtól a páros világbajnokság nyolcaddöntőjéig?

– Körülbelül kettő évet töltöttem a Putnoki Gömör Darts Clubnál. Ott megmondták nyíltan, hogy amatőr szinten őrzi a sportot és nem tudnak majd versenyekre eljuttatni. Ezután megkeresett a miskolci XXI. század Sport Klub, ők Borsod megyében a legnagyobb bázisát jelentették a dartsnak. Akkor még utánpótláskorú voltam, de ők az egész országban szerepeltettek különböző versenyeken. Ez volt az első komolyabb

előrelépés, ám egyre jobban szerettem volna megméretetni magam nemzetközi szinten is, így kerültem a jelenlegi egyesületemhez a Sport Darts Clubhoz Székesfehérvárra. Ott már a külföldi versenyek is hozzásegítettek a fejlődéshez. Persze azt hozzá kell tenni, hogy nagy versenyeket kellett megjárni és nagy pofonokba bele kellett szaladni ahhoz, hogy tavalyelőtt ki tudjak jutni a vb-re.

– Mennyit gyakorolsz napi szinten?

– Tavaly augusztusban döntöttem el, hogy szeretnék csak a darts-szal foglalkozni. Az edzőm Ziegenhám Medárd utasításai szerint minden nap legalább 6 órát szoktam dobálni. Ez az alja, ettől csak több lehet. Attól függ, hogy mennyi energiám van.

– A sok gyakorlás kifizetődött a 2017-es évben?

– Mindenképpen. Sikerült megnyernünk a csapatbajnokságot, emellett párosban a Magyar Bajnokságot. Egyéniben elhódítottam a Magyar Kupát és összesítésben harmadik lettem a Magyar Bajnokságon. Úgy érzem jó évet zártam, mert már a nemzetközi versenyeken is sikerült jobb eredményeket elérni, ez szerintem biztató a jövőre nézve. Csupán gyakorolni kell nagyon sokat, mert a kitartó munkát mindig siker koronázza.

Mihály Bence

JUBILEUM

Épp 60 éve, 1957-ben zajlott az a Lillafüredi vidékbajnokság, amelyen városunk evezős szakosztálya fényes sikereket ért el. A versenyen öt aranyérmes szereztek sportolóink, akik ezzel a legeredményesebb férfi kajakcsapatává váltak. Az egykori tagok: Kozman György, Varga István, Varga József, Maczkó József és Sztahora János.

MIKULÁSFUTÁS 2017

A SPORT ÖSSZEKÖT

Több mint ezer piros sapkás kisdíák vette birtokba városunk utcáit december hatodikán, az Ózdi Városi Televízió által szervezett III. Ózdi Mikulásfutáson. A résztvevők számát tekintve idén igazi tömegsport eseményként lehet emlegetni a rendezvényt. A program már hagyományá vált Ózd életében és évről – évre gyarapszik a résztvevők száma, de az idei minden várakozást felülmúlt. Míg az iskolákat mozgósító mikulásfutás célja az volt, hogy minél többen mozogjanak egyszerre, az Ózdi Teknőc Futó Club december tizedikei megmozdulása már a jótékonyására irányította rá a figyelmet.

Élmény ajándékba

A gyerekek körében igen nagy sikernek örvendett a rendezvény. A program gyorsaság szempontjából nem volt verseny, a fődíj elnyerését a tanulók száma határozta meg. Négy intézmény diákjai szálltak harcba az ajándékokért és rajtoltak el a Városház térről. A cél az Olvasónál volt. A negyedik helyen a Petőfi Sándor Általános Iskola végzett, intézményüket 43 diák képviselte. Harmadikként a Bolyky Tamás Általános Iskola csapata futott be 176 tanulóval, ők az Ózdi Teknőc Futó Club jóvoltából egy nyomtatott

tudhatnak magukénak. Az Újváros Téri Általános Iskola lett a második helyezett, tőlük 211-en vettek részt a megmérettetésen. Az Ózdi Sport- és Élményközpont felajánlása nem volt kézzel fogható. Ajándékok ugyanis, hogy az iskola minden egyes diákja eltölthet egy sportos délelőttöt a Városi Strandfürdőben a nyári szünetet megelőző napokban. A főnyereményt, amely egy nagy képernyős FULL HD LED tévé volt, az Ózdi Városi Televízió jóvoltából a Vasvár Úti Általános Iskola csapata kapta meg, ahonnan a mezőny több mint fele érkezett,

vagyis 586-an. A fiatalok számára a legnagyobb élmény azonban a szokatlan helyen való mozgás, a friss levegő, az ajándékként kapott mikulássapka, a meleg tea, a szaloncukor, na és persze a jó hangulat volt.

Több, mint futás

A helyi futó club programjának a sporton túl más üzenete is volt. A lelkes társaság tagjai szintén a Városház térről rajtoltak el, viszont útjuk az Almási Balogh Pál Kórházba vezetett. Csomagokkal és gyümölcscsel lepték meg a gyermekosztály kis betegeit és szaloncukrot ajándékoztak az intézmény munkatársainak is. A futók önkéntes akciója jó példája volt annak, hogy az egészség és a mozgás kéz a kézben jár, és ráirányították a figyelmet a jótékony cselekedetek fontosságára is.

III. ÓZDI MIKULÁSFUTÁS

„Aki nem hisz abban, hogy mennyi jó ember van, az kezdjen el valamit jót tenni, és meglátja, milyen sokan odaállnak mellé.”

Böjte Csaba

KÖSZÖNJÜK, HOGY MELLÉNK ÁLLTATOK! ;)

Ózd Város Önkormányzata, Ózdi Városüzemeltető Intézmény, Ózdi Sport- és Élményközpont, Ózdi Művelődési Intézmények, Ózdi Teknőc Futó Club, Ózdi Kerékpáros Egyesület, Ózdi Rendőrkapitányság Közlekedésrendészeti Osztály, Ózd Városi Rendészet, Ózd és Térsége Polgárőr Egyesület, Ózdi Mentőállomás, Piramis Kft., Hotel Ózd, Hlavina Kft., Domaép Kft., Tesco, Frank Hungária Kft., Felkor 2000 Kft., Bessenyei Zsolt – egyéni vállalkozó, Világzászló Stúdió – Szekszárd, Lonax Bt., Mészáros Barnabás, Palotai István

